

Lerøy Seafood Group ASA
Postboks 7600

5020 BERGEN

Adm.enhet: Tildelingsseksjonen
Saksbehandler: Landhaug/Remø m.fl.
Telefon:
Vår referanse: 16/5311
Deres
referanse:
Dato: 19.01.2018

Lerøy Seafood ASA – Vedtak om delvis avslag på søknad om utviklingstillatelser

Fiskeridirektoratet viser til søknad av 18. april 2016 om ni tillatelser for å utvikle konseptet «Pipefarm». Lerøy Seafood Group ASA (heretter LSG) mottok 8. september 2017 brev fra Fiskeridirektoratet om at prosjektet ble ansett å være innenfor ordningen med utviklingstillatelser.

Selv om det ikke er fattet endelig vedtak om tilsagn for noen del av søknaden har direktoratet funnet grunn til å vurdere behovet for det omsøkte antallet tillatelser. Det presiseres at dette ikke er et endelig tilsagn, men en avgrensning i antall tillatelser som kan tildeles prosjektet dersom dette understøttes av den videre saksbehandlingen.

1. Bakgrunn

LSG søkte den 15. april 2016 om ni tillatelser for videreutvikling og realisering av teknologi knyttet til postsmoltproduksjon i en lukket, flytende rørkonstruksjon – kalt «Pipefarm». Søker beskriver kjernen i konseptet som et «...produksjonskammer utformet som en lang rett enhet med en laminær vannstrøm...».

Søker ønsker å utvikle og teste Pipefarm på tre ulike lokalitetstyper (skjermede fjordlokaliteter, åpent kystfarvann og arktiske strøk), med ulik eksponeringsgrad for miljølaster. De ni omsøkte tillatelsene skal fordeles jevnt mellom lokalitetstypene.

Søker skriver at teknologien som er under utvikling har en miljø- og produksjonsmessig effekt i to faser. Fase 1 er den tiden fisken oppbevares i Pipefarm-installasjonen, og fase 2 er produksjon i åpne merder fra fisken er 1 kg og frem til slakt. I følge søker går fase 2 ut på at: «... fiskens prestasjon i åpen merd følges nøye for å kunne utvikle en optimal produksjonsteknologi. Bare gjennom å dokumentere fiskens egenskaper og påvirkning på resipienten i åpen merd kan vi gjøre utviklingsarbeid på produksjonsteknologien.».

Søker sitt 91% eide datterselskap Preline Fishfarming Systems AS eier rettighetene til teknologien i prosjektet. De har i samarbeid med Lerøy Vest bygget en fullskala pilot, kalt Preline. Preline ble bygget i 2014 og ble utformet som en lukket, flytende lengdestrømsrenne med ovalt tverrsnitt og et indre volum på 2000 m³. Enheten er designet og sertifisert i henhold til NS 9415 for den skjermede fjordlokaliteten Sagen 2 i Samnangerfjorden i Hordaland hvor den ligger i dag. Her foregår det storskala pilotdrift. Søker mener at prinsippet bak et lukket lengdestrømsanlegg fungerer, men at det gjenstår en del utfordringer som må løses i det videre utviklingsløpet.

Pipefarm består av tre seksjoner; én seksjon i hver ende og et produksjonskammer for fisken mellom disse. Produksjonskammeret ble i søknaden opprinnelig beskrevet som et sirkulært rør med et volum på 3000 m³, noe som tilsvarer 50% økning fra prototypen Preline. I henhold til supplerende informasjon datert 25. oktober 2017 har søker arbeidet videre med prosjektet og ønsker nå å designe Pipefarm med to parallelle produksjonskamre, istedenfor ett kammer. Dette vil gi en Pipefarm et totalt indre volum på 6000m³. Søker skriver at man ved å legge to rør/produksjonskammer ved siden av hverandre kan benytte felles fagverk/avstivere, og på den måten oppnå besparelser i materialbruk og kostnader knyttet til selve enheten.

For å løse problemer med dårlig vanngjennomstrømning på skjermede fjordlokaliteter settes det opp en vannstrøm gjennom produksjonskammeret ved hjelp av en strømsetter i hver endeseksjon. Den ene strømsetteren sørger for tilførsel av friskt sjøvann, mens den andre bidrar ved å suge ut vann fra produksjonskammeret. Under hver endeseksjon vil det henge store, vertikale rør, såkalte «strømper», som strekker seg ned i vanddypet. Det skal være mulig å heve/senke rørene mellom 20 og 35 meters dybde for blant annet å kunne optimalisere temperaturen på vannet som tas opp og samtidig sørge for at inntak- og utløpsvann blandes i minst mulig grad.

Som nevnt skal strømmingen i tanken skal være tilnærmet laminaer. Vannstrømmen i systemet vil ha én hovedretning. Sjøvann fra dypet pumpes opp via inntaksrøret, bøyes av 90 grader i endeseksjonen, sendes horisontalt gjennom produksjonskammeret, bøyes av 90 grader i neste endeseksjon og pumpes ut via utløpsrøret. For å hindre fisken i å rømme fra produksjonskammeret vil det være rister i hver ende. Det vil i tillegg være en sekundærsikring (duk) i nedre ende av inntaks-/uttaksrørene som også hindrer maneter og alger i å komme inn i enheten.

Det skal i utformingen av Pipefarm fokuseres på løsninger som sikrer enkelt vedlikehold. I den sammenheng skal komponenter som er essensielle for produksjonen kunne skiftes ut mens det er fisk i tanken. Det skal utvikles løsninger som gjør driften uavhengig av dykkerassistanse, og man skal forenkle nødvendige utskiftinger ved å erstatte komplette systemer istedenfor enkeltkomponenter. Søker opplyser videre om at alle systemer som er vitale for å hindre driftsstans må ha tilstrekkelig redundans.

Søker mener at en vellykket utvikling av Pipefarm konseptet vil åpne store nye områder for havbruksproduksjon, områder som i dag ikke er egnet pga. dårlig vannutskiftning og liten biologisk bæreevne.

Søkers mål med utviklingsløpet å lage et kommersialisert produkt som er attraktivt for den norske havbruksnæringen. Søker mener derfor det er nødvendig å bygge et par prototyper for hver av de tre lokalitetstypene (fjord, åpen kyst og arktisk), hvilket betyr 6 enheter totalt. Det vil bli gjort tilpasninger på enhet nummer 2 for hver lokalitet basert på erfaringer fra nummer 1. Som videre begrunnelse for dette behovet skriver søker brev av 16. juni 2017 at: «De fysiske og oseanografiske forholdene varierer langs Norskekysten, det må derfor utvikles 3 forskjellige versjoner av teknologien tilpasset 3 ulike farvannstyper; Fjord, Åpen Kyst og Arktisk. Fra det innledende designarbeidet har vi sett at dimensjonene på anlegget gir en del utfordringer ifm. styrkeberegninger, material- mengde og kostnader. Hver farvannstype vil derfor kreve at anlegget designes fra bunnen av med påfølgende langtidstesting av selve anlegget rent teknisk samt dokumentasjon av de miljømessige og produksjonsmessige effektene. Rent praktisk vil det derfor bli bygget 2 anlegg for hver farvannstype hvor anlegg nr. 2 tar inn i seg den erfaringen man gjør med anlegg nr 1. Totalt vil det da bli bygget 6 anlegg i prosjektet.»

2. Regelverket

Bestemmelser om utviklingstillatelser og hjemmel for tildeling finnes i forskrift 22. desember 2004 nr. 1798 om tillatelse til akvakultur med laks, ørret og regnbueørret (laksetildelingsforskriften) kapittel 5:

§ 22. Særlige formål, andre ledd

«Akvakultur av matfisk til utvikling skal bidra til å utvikle teknologi som kommer akvakulturnæringen til gode.»

§ 23b. Særskilte tildelingsvilkår for tillatelse til utvikling, første ledd

«Søker kan få tildelt tillatelse til akvakultur av matfisk til prosjekter som kan bidra til å utvikle teknologi som innebærer betydelig innovasjon og betydelige investeringer. Formålet er å legge til rette for at ny kunnskap, eksisterende kunnskap fra forskning eller praktisk erfaring kan brukes til å utvikle teknologi som kan bidra til å løse en eller flere av miljø- og arealutfordringene som akvakulturnæringen står overfor, blant annet ved konstruksjon av prototyper og testanlegg, industriell design, utstyrsinstallasjon og fullskala prøveproduksjon.»

§ 28b. Maksimalt tillatt biomasse per tillatelse til særlige formål

«Maksimalt tillatt biomasse per tillatelse fastsettes etter en konkret vurdering hvor det blant annet tas hensyn til søkers behov. Maksimal tillatt biomasse per tillatelse skal ikke overstige 780 tonn (...)

(...)

Ved avgrensning av tillatelse til utvikling, skal det blant annet tas hensyn til hva som er nødvendig for å kunne gjennomføre prosjektet.

Ved avgrensning av tillatelse til matfisk til særlige formål skal det ikke tas hensyn til innehavers behov for økonomisk utbytte som følge av salg av ordinær matfisk. Denne bestemmelsen gjelder ikke for tillatelser til utvikling.»

Videre er det av Nærings- og fiskeridepartementet utarbeidet retningslinjer for behandling av søknader om utviklingstillatelser.¹

3. Fiskeridirektoratets vurdering

Etter laksetildelingsforskriften § 23b første ledd «*kan*» det tildeles utviklingstillatelser til «...konstruksjon av prototype og testanlegg, industriell design, utstyrsinstallasjon og fullskala prøveproduksjon.». Laksetildelingsforskriften § 28b første ledd slår fast at maksimalt tillatt biomasse per tillatelse til utvikling ikke skal overstige 780 tonn. Det er ifølge retningslinjene for behandling av søknad om utviklingstillatelse ikke fastsatt en grense for hvor mange tillatelser som kan tildeles.

I følge § 28b sjette ledd skal det ved avgrensning «*blant annet tas hensyn til hva som er nødvendig for å kunne gjennomføre prosjektet*». For å avgjøre hva som er nødvendig for å gjennomføre prosjektet skal det tas utgangspunkt i det konkrete behovet for biomasse den enkelte søknaden reiser for å kunne utvikle den aktuelle teknologien og foreta utprøving av denne i kommersiell skala, jf. retningslinje for behandling av søknader om utviklingstillatelser. Uttrykket «*blant annet*» viser at også andre hensyn kan være relevante. I henhold til § 28b syvende ledd kan det, i motsetning til hva som gjelder ved tildeling av forskningstillatelser, også tas hensyn til økonomien i prosjektet ved fastsettelse av antall tillatelser til utvikling.

På bakgrunn av dette har Fiskeridirektoratet sett nærmere på hvor stor biomasse som er «*nødvendig*» for å gjennomføre Pipefarm-prosjektet, jf. laksetildelingsforskriften § 28b, sjette ledd.

3.1 Vurdering av det tekniske behovet for biomasse

Søker har oppgitt et biomassebehov på totalt ni tillatelser. Biomassen i tillatelsene er fordelt på prosjektets to faser som foregår på to forskjellige lokaliteter. Fase 1 omfatter tiden fisken er i lukket rør i Pipefarm-konstruksjonen og Fase 2 er produksjon i åpne merder fra fisken er 1 kg og frem til slakt.

I følge retningslinjen for behandling av søknader om utviklingstillatelser er formålet med ordningen «*å legge til rette for et teknologiløft i næringen ved at det kan gis akvakulturtillatelser til prosjekter som innebærer utvikling av nye teknologiske løsninger. Ordningen er avgrenset til produksjonsteknologisk utstyr/installasjoner og den omfatter derfor ikke prosjekter som for eksempel dreier seg om utvikling av nye driftsformer, vaksiner, fôr mm.*» Slik Fiskeridirektoratet forstår

¹ http://www.fiskeridir.no/content/download/16367/235525/version/22/file/retningslinjer_utviklingstillatelser-2016.pdf

retningslinjen betyr dette at ordningen utviklingstillatelser begrenser seg til utviklingen av «produksjonsteknologisk utstyr». Dette er også lagt til grunn i flere klageavgjørelser av Nærings- og Fiskeridepartementet.²

Når søker setter fisken i åpne merder i det den passerer 1 kg, vil dette etter direktoratets vurdering ikke være å bruke biomassen til teknologiutvikling på den måte som retningslinjen eller regelverket gir anvisning på. I slike tilfeller vil det derfor være andre tillatelser som må benyttes. Det vises i denne sammenheng til at det i retningslinjen for behandling av søknader om utviklingstillatelser står at: «*Biomasse fra utviklingstillatelser kan ikke utnyttes på lokaliteter som ikke er tilknyttet utviklingstillatelsen. En utviklingstillatelse er en tillatelse som er tildelt til et særlig formål, og vil som andre særlige tillatelser ikke inngå i en selskapsbiomasse med ordinære kommersielle matfisktillatelser eller i en konsernbiomasse, jf. akvakulturdriftsforskriften §§ 47 flg.*»

Oppsummert betyr dette at biomassebehovet knyttet til utvikling og uttesting av produksjonsteknologien i prosjektet i utgangspunktet begrenser seg til Pipefarm-enhetenes produksjonsvolum.

Det er videre opplyst i søknaden at søker vil realisere to eksemplar av tre ulike Pipefarm-versjoner, men som vil lokaliseres på tre ulike lokalitetstyper og utsettes for noe ulike miljøpåkjenninger.

Fiskeridirektoratet legger til grunn at ved å trekke ut største miljøbelastninger med 50 års returperiode fra de lokalitetene søker ønsker å benytte, står man igjen med en maksimal signifikant bølgehøyde $H_s=2,5\text{m}$, en strømhastighet $V_c=0,93\text{m/s}$, en vindhastighet på $V_w=33\text{m/s}$ og en akkumuleringsrate for ising på $\sim 11,67\text{mm/time}$ (0.84 m/3 dager). Det finnes anlegg på klarerte lokaliteter i dag som er designet for tilsvarende miljøpåvirkninger. Fiskeridirektoratet anser derfor ikke konseptet å utgjøre noen forbedring i forhold til alminnelig kjent teknologi når det gjelder bruk av nye lokaliteter med tanke på høyere eksponeringsgrad i form av miljøkrefter.

Det nevnes i søknaden at man på lokaliteter i kategorien åpen kystlokalitet vil være mer eksponert for bølgehøyde, vær og vindforhold, og at dette vil kreve et forsterket anlegg. Det nevnes videre angående det konstruksjonstekniske at arktiske forhold er «... svært krevende i forhold til nedising av anlegg og utstyr, og at anlegget må derfor være designet for tøffere lokalitetsforhold enn fjordlokaliteter med mildere klima. Et betydelig mer robust anlegg må utvikles.». Bortsett fra dette er det ikke redegjort for hva som vil være forskjellen på anleggene for de ulike lokalitetstypene. Fiskeridirektoratet kan derfor ikke se at det på tross av eventuelle varierende «... fysiske og oseanografiske forhold langs Norskekysten ...» er godtgjort i søknad og

²Se departementenes klagevedtak i sakene Måsøval Fiskeoppdrett AS, Blom Fiskeoppdrett AS og Pure Farming AS: <https://www.fiskeridir.no/Akvakultur/Tildeling-og-tillatelser/Saertillatelser/Utviklingstillatelser/Brev-og-vedtak>

vedlagt dokumentasjon at det er nødvendig å bygge en Pipefarm-versjon for hver av de tre ulike lokalitetstype. Oppsummert vurderer Fiskeridirektoratet at én Pipefarm-konstruksjon bør kunne dimensjoneres for å tåle miljøkreftene på de tre ulike lokalitetene.

Når det gjelder forskjellen mellom enhet nummer 1 og 2 for hver lokalitetstype, er det ikke redegjort for stort mer enn at enhet nummer 2 vil tilpasses basert på erfaringer fra nummer 1, og at et sentralt punkt vil være å øke vannstrømmen slik at den blir mer lik det som er beskrevet som optimal mosjoneringshastighet i den vitenskapelige litteraturen. Fiskeridirektoratet kan heller ikke se at dette er en tilstrekkelig begrunnelse for å bygge mer enn én versjon av Pipefarm.

Søker skriver at det endelige designet kan fravike noe i forhold til den opprinnelige søknaden basert på praktiske utfordringer av teknisk art som de har støtt på. Det understrekes imidlertid i søknaden at *«...ett oppholdskammer utformet som en lang rett enhet med en laminær vannstrøm er beholdt som kjernen i konseptet»*.

Fiskeridirektoratet mener at det er Pipefarm konseptet sin utforming og virkemåte som utgjøre kjernen i konseptet, altså en enhet bestående av inntaks- og avløpsrør for friskt sjøvann, strømsettere som setter vannet i bevegelse gjennom et oppholdskammer som er en lang, rett enhet med en tilnærmet laminær vannstrøm. I tillegg kommer tilhørende systemer, som eksempel system for slamoppsamling. Direktoratet legger til grunn at den basisteknologien som etableres ved bygging av ett anlegg for én lokalitetstype etter beskrivelsene i søknad og vedlegg utgjør denne kjernen.

Det viktigste etter direktoratets syn er at søker i utviklingen av Pipefarm benytter seg av erfaringer man har opparbeidet seg fra prosjektering, bygging og drift av prototypen Preline, og at de tekniske utfordringene løses på en god måte. Videre legger Fiskeridirektoratet vekt på at Pipefarm skal designes og bygges i henhold til funksjonskravene som er satt og regelverk som sikrer tilstrekkelig rømmings- og konstruksjonssikkerhet. Utover dette vil utvikling av en versjon av Pipefarm medføre at søker får testet ut om Pipefarm i sin helhet vil fungere som forutsatt, i form av fullskala produksjon av laks/ørret, i et lukket konsept, med alle tilhørende systemer som er nødvendig for at man skal ha en bærekraftig drift og tilfredsstillende biologi. Eksempler på dette er strømsetting, oksygenering, fôring, trenging, oppsamling av partikulært avfall og utforming med tanke på tilstrekkelig vanngjennomstrømning og et tilfredsstillende strømningsmønster.

Gjennomgangen over viser, etter Fiskeridirektoratet sin vurdering, at det fra et teknologisk ståsted ikke foreligger noen tungtveiende grunn for å tildele utviklingstillatelser for å realisere flere produksjonsenheter. Det må derfor være andre hensyn enn teknologisk uttesting som ligger til grunn for en eventuell tildeling av tillatelser til å fylle flere enheter.

Det følger av tilleggsinformasjon fra søker mottatt 25. oktober 2017 at: *«Dersom man likevel legger Fiskeridirektoratets forutsetning til grunn (mtp hva som er å anse som utviklingsprosjektet),*

blir biomassetoppen i hver Pipefarm 450 tonn.» Det fremgår videre at det ved beregning av denne biomassetoppen er lagt til grunn en biomassetetthet på 75kg/m³.

Fiskeridirektoratet legger i forbindelse med avgrensningen av utviklingstillatelsen til grunn at én Pipefarm-enhet rommer en maksimalt tillatt biomasse på inntil 450 tonn. Vi gjør imidlertid oppmerksom på at akvakulturregelverket angir en maksimal tillatt biomassetetthet på 25 kg/m³. Dersom denne grensen skal overskrides må det søkes om dispensasjon fra regelverket og søknaden må rettes til Mattilsynet som rett forvaltningsmyndighet. Dersom slik dispensasjon ikke gis, kan dette få betydning ved en eventuell søknad om konvertering.

3.2 Vurdering av andre hensyn som kan ha betydning for tildelingen av biomasse

Som nevnt innledningsvis kan det ved avgrensning av antall tillatelser til utvikling også tas andre hensyn ved avgrensning av tillatelser til utvikling, herunder til økonomien i prosjektet. Dette innebærer likevel ikke at det skal tildeles flere tillatelser enn det som er driftsmessig nødvendig for å gjennomføre utviklingsprosjektet. Spørsmålet er dermed om det er andre forhold som tilsier at det skal tildeles ytterligere biomasse for at prosjektet skal kunne la seg gjennomføre, jf. laksetildelingsforskriften § 28b, sjette ledd.

Av søknaden fremgår det at LSG forventer å måtte legge ut 525 millioner kroner til bygging og drift av Pipefarm-anleggene. I følge søker utgjør 247 millioner kroner rene investeringer i utstyr og tilknyttede kostnader, mens 278 millioner kroner er driftsrelaterte utgifter til biomasseoppbygging.

I følge tall som ble levert til Fiskeridirektoratet 25. oktober 2017 vil kostnadene ved å realisere to Pipefarm-enheter på én lokalitet være fra 77,6 millioner kroner – 91,4 millioner kroner. Etter Fiskeridirektoratets vurdering vil dette gi et kostnadsbilde på 50-60 millioner kroner for realisering av én Pipefarm. I denne vurderingen er det lagt til grunn at kostnadene ved realisering av én versjon er noe høyere i snitt enn ved bygging av to like enheter. I tillegg til disse utgiftene legger direktoratet til grunn at kostnader for innkjøp av smolt kan legges til grunn ved vurdering av de totale investeringene i prosjektet. Vi vurderer likevel at alle utgifter i forbindelse med biomasseoppbygging ikke uten videre kan legges til grunn, ettersom dette er kostnader som uansett vil påløpe ved etablering av for eksempel en ny lokalitet.

Fiskeridirektoratet anser det som relevant å holde disse kostnadene opp mot den verdien en eventuell konvertering av utviklingstillatelsene representerer for søker. Grunnen til dette er at hoveddelen av risikoavlastningen ved å tildele utviklingstillatelser omhandler muligheten til konvertering til ordinær matfisktillatelse.

³ Se forskrift om drift av akvakulturanlegg av 17. juni -2008 nr 822 (akvakulturdriftsforskriften) §§ 25 og 46

Fiskeridirektoratet har ikke konkrete tall for hvor mye en tillatelse omsettes for i markedet, men vet at lønnsomheten i næringen er svært god. Dermed er ønsket om mer produksjonskapasitet høyt. Dette er faktorer som presser prisene på tillatelser opp. I etterkant av prosjektet vil LSG ha mulighet til å konvertere utviklingstillatelser for 10 millioner kroner. per tillatelse, dersom målkriteriene for prosjektet er oppfylt. En pris på en tillatelse på 780 tonn vil antagelig være minimum 50 millioner kroner. En konvertering av utviklingstillatelser til kommersielle tillatelser vil dermed sannsynligvis innebære en rabatt for søker på mellom 40 millioner kroner per tillatelse.

I den foreliggende saken vil en konvertering av tillatelser tilsvarende 450 tonn maksimalt tillatt biomasse representere en minimumsverdi på ca. 25 millioner kroner. Dette tilsier at søker ved en realisering av konseptet må bære omtrent halvparten av den økonomiske risikoen ved prosjektet selv.

Formålet med tildeling av utviklingstillatelser er imidlertid ikke å sikre økonomien i prosjektet for søkerne, men å gi en viss risikoavlastning for å fremme teknologiutviklingen. Fiskeridirektoratet legger til grunn at det også ligger en potensiell økonomisk fordel ved endt utvikling av teknologien, dersom denne skulle vise seg å fungere. Dette vil både gi søker et fortrinn ved å bruke installasjonen i egen drift, og fordelen av å kunne tilby teknologiske løsninger til andre aktører. Tildeling av tillatelser til utvikling kan dermed føre med seg større fordeler for søkerne enn den økonomiske fordelen av inntekter fra solgt fisk ved drift av tillatelsen, og den potensielle konverteringen av tillatelsene til ordinære kommersielle tillatelser.

I denne saken er det allerede bygget og driftet en prototype (Preline) som ifølge søker viser at prinsippet bak et lukket lengdestrømsanlegg fungerer. Selv om det fremdeles gjenstår en del utviklingsarbeid fra prototypen kan det fremdeles knyttes en viss risiko til prosjektet. Direktoratet vurderer dermed at projektrisikoen i denne saken er noe lavere enn risikoen ved realisering av flere andre utviklingskonsepter der teknologien hittil er uprøvd.

Fiskeridirektoratet har også sett hen til den subjektive, økonomiske risikoen prosjektet representerer for søker. LSG ASA er, gjennom sine datterselskap, innehaver av 146 tillatelser for matfiskproduksjon av laks og regnbueørret (kommersielle og forskning). LSG ASA må dermed regnes som en stor aktør i næringen. Fiskeridirektoratet har sett nærmere på selskapets investeringer de siste tre årene. LSG ASA er et holdingselskap, som driver produksjon av fisk gjennom sine datterselskap, Lerøy Aurora As, Lerøy Midt As og Lerøy Vest As. Alle investeringer i sjøanlegg og produksjonsutstyr er dermed foretatt gjennom datterselskapene.

For å kunne se på investeringer knyttet til matfiskproduksjon har vi hentet tall fra Fiskeridirektoratets statistikkundersøkelse, og ikke selskapenes årsregnskap hvor samlede investeringer for hele verdikjeden fremgår. Av disse tallene fremgår det at LSG og datterselskapenes årlige investeringer i snitt fra 2014-2016 representerte samlet verdi på i

overkant av 200 millioner kroner. Etter direktoratets vurdering viser dette at også den subjektive, økonomiske risikoen ved realisering av Pipefarm-prosjektet er lav.

Fiskeridirektoratet vil avslutningsvis bemerke at det følger av retningslinjen for behandling av søknader om utviklingstillatelse at *«det ikke vil tildeles tillatelse utover det som er driftsmessig nødvendig for å gjennomføre prosjektet»*. Ettersom hver Pipefarm kun rommer en maksimal tillatt biomasse på 450 tonn er det etter direktoratets vurdering uansett ikke rom for å nyttiggjøre en større biomasse i dette prosjektet.

Etter en helhetsvurdering av prosjektets omfang og risikomomentene som er knyttet utviklingen av konseptet «Pipefarm» anser Fiskeridirektoratet at det kun er «nødvendig» å tildele én tillatelse på 450 tonn maksimalt tillatt biomasse, jf. laksetiltingsforskriften § 28b. Dette vil etter direktoratets vurdering være tilstrekkelig for at LSG kan utvikle den aktuelle teknologien i konseptet og foreta en utprøving av denne i kommersiell skala.

4. Fiskeridirektoratets vedtak

Med hjemmel i laksetiltingsforskriften § 28b, jmfør § 23b, avslår Fiskeridirektoratet søknaden fra Lerøy Seafood Group hva gjelder 6 570 tonn maksimalt tillatt biomasse til utviklingsformål.

Fiskeridirektoratet går videre med behandling av søknaden med sikte på å tildele én tillatelse på inntil 450 tonn maksimalt tillatt biomasse.

5. Videre prosess

Vi ber om at LSG oversender et forslag til målkriterier for utvikling av én Pipefarm som blant annet omfatter prosjektinformasjon, prosjektering, utførelse, installasjon, testing, og drift.

6. Klagerett

Dette vedtaket kan påklages, jf. forvaltningsloven § 28. Fiskeridirektoratet har besluttet at klagefristen på dette vedtaket begynner å løpe samtidig som klagefristen på endelig vedtak på søknad om tildeling av utviklingstillatelser, jf. forvaltningsloven § 29 siste ledd.

Klagefristen vil altså ikke begynne å løpe før Fiskeridirektoratet har tatt stilling til samtlige omsøkte tillatelser.

Med hilsen

Øyvind Lie
direktør

Anne B. Osland
seksjonssjef

Brevet er godkjent elektronisk og sendes uten håndskreven underskrift

Mottakerliste:

Lerøy Seafood Group ASA Postboks 7600 5020 BERGEN

Kopi til:

Nærings- og Fiskeridepartementet Postboks 8090 Dep 0032 OSLO